

KÚRIA

Bfv.I.960/2014/8. szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év január hó 13. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a III. rendű terhelt által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálv a Kaposvári Járásbíróság 14.Fk.766/2012/39. számú ítéletét és a Kaposvári Törvényszék 2.Fkf.308/2013/15. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítványozó, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A III. rendű terheltet a Kaposvári Járásbíróság a 2013. április 11. napján meghozott 14.Fk.766/2012/39. számú ítéletével bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, társtettesként elkövetett lopás vétségében [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és d) pont] és társtettesként elkövetett lopás büntettségében [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és d) pont, (4) bekezdés b/1. pont]. Ezért őt, mint különös visszaesőt két év nyolc hónap börtönre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a III. rendű terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá a terheltet érintően polgári jogi igényről és eljárási illetékről, valamint a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Kaposvári Törvényszék a 2013. szeptember 26. napján meghozott 2.Fkf.308/2013/15. számú végzésével a rendelkező rész kisebb pontosításával helybenhagyta.

A jogerős határozatok ellen a III. rendű terhelt terjesztett elő a

Be. 416. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjára hivatkozással felülvizsgálati indítványt.

Indítványa szerint a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatokat eredményező első fokú bírósági eljárással egy időben és párhuzamosan ugyanazon a bíróságon hasonló bűncselekmény miatt másik büntetőeljárás is folyt ellene, ám az elsőfokú bíróság az ügyeket a törvényi előfeltételek megléte ellenére nem egyesítette.

Álláspontja szerint legkésőbb a párhuzamos nyomozások befejezése után az eljáró ügyésznek hivatalból észlelnie kellett volna az egyesítés szükségességét, és egységes vádiratot kellett volna benyújtania. Az elsőfokú bíróságnak hivatalból kellett volna döntenie az ügyek egyesítéséről, azonban ez – álláspontja szerint – a törvény ellenére nem történt meg. Megítélése szerint az egyesítés elmaradása miatt hátrányba került, és az egyesítés elmaradásával benyújtott ügyészi vád nem volt törvényes.

Kifejtette, hogy az egyesítés elmaradása miatt a bíróság nem alkalmazhatta az összbüntetésbe foglalást, amellyel megítélése szerint további hátrányt szenvedett.

Ezért indítványozta a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását.

A fentiekén túl indítványában azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy amiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan; továbbá megítélése szerint az első fokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes, emiatt is indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését akként, hogy a megismételt eljárás lefolytatására a Kúria más bíróságot jelöljön ki.

Indítványozta továbbá, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítvány elbírálásáig a büntetés végrehajtását függessze fel, illetve félbeszakítását rendelje el.

Végül indítványozta a megtámadott határozatok megváltoztatását, és annak megállapítását, hogy bűnössége megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor, továbbá hogy a bűncselekmény törvénysértő minősítése, illetve a büntetőjog más szabályának megsértése miatt vele szemben törvénysértő büntetést szabtak ki; továbbá, hogy a bíróságok határozatának meghozatalára eljárási szabálysértéssel került sor, és mindezekre tekintettel a Kúria a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse.

A III. rendű terhelt a Kúria felhívására a felülvizsgálati indítványát a következőkkel egészítette ki:

Álláspontja szerint tévedett az első fokon eljáró bíróság, amikor a korábbi, egy év hat hónapi börtönbüntetés tekintetében a feltételes kedvezmény időpontját helytelenül állapította meg, és emiatt az újabb cselekmény elkövetési ideje a feltételes szabadság időtartamára esett. Az előző büntetéséből történő szabadulása időpontjának téves megállapítása miatt esett el attól a lehetőségtől, hogy a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatban kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra lehessen bocsátani.

Annak megjegyzése mellett, hogy a felülvizsgálati eljárásban nemcsak maga a tényállás, hanem mindaz, ami a tényállás megállapításához vezetett, támadható, megismételte, ám azt a hivatkozását, hogy bűnössége kimondására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor, továbbá a cselekményei törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki vele szemben érdemben nem indokolta meg.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta.

Annak megjegyzése mellett, hogy a terhelt csupán az első fokú határozat hatályon kívül helyezését, illetve megváltoztatását indítványozta, álláspontja szerint a felülvizsgálati indítványt a másodfokú határozat ellen is benyújtottnak kell tekinteni, miután az indítvány tartalma szerint a másodfokú határozatot is sérelmezte.

A terheltnek az ügyek egyesítésének törvénysértő elmulasztására alapított felülvizsgálati indítvány alapján a Legfőbb Ügyészség szerint a felülvizsgálati eljárás a törvényben kizárt. Kizárólag az ügyek együttes elbírálására jogosult bíróság mérlegelésére tartozik, hogy a törvényi előírásokat értékelve miként határoz az egyesítés kérdésében. Az egyesítésről vagy annak mellőzéséről hozott döntés helyessége pedig a felülvizsgálati eljárásban nem képezheti vizsgálat tárgyát.

A felülvizsgálati indítványnak a törvényes vád hiányára, az indokolási kötelezettség megszegésére, továbbá az ügydöntő határozat rendelkező része és indokolása ellentétére vonatkozó kifogásait a Legfőbb Ügyészség alaptalannak tartotta, mivel azokat a III. rendű terhelt semmivel nem támasztotta alá és nem is utalt arra, hogy mivel valósultak meg ezen abszolút eljárási szabálysértések.

A terhelt felülvizsgálati indítványának a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjára való hivatkozásával kapcsolatban kifejtette, hogy egyrészt a terheltnek az ítéleti tényállás felülvizsgálati

eljárásban történő támadhatóságával kapcsolatos okfejtése jogi tévedésen alapszik, másrészt rámutatott, hogy a feltételes szabadságra bocsátásból kizáró rendelkezés törvénysértő mivoltával kapcsolatos érveket leszámítva, a III. rendű terhelt ugyancsak nem hivatkozott olyan konkrét adatra, amelynek alapján érdemben vizsgálható lenne, hogy a terhelt valójában milyen anyagi jogszabálysértést sérelmez, és azt milyen körülményre alapozza.

A feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos terhelti okfejtés kapcsán a Legfőbb Ügyészség arra mutatott rá, hogy a jogerős ítélet szerint a III. rendű terheltet a Kaposvári Városi Bíróság a 2010. április 15. napján jogerős 6.B.408/2009/23. számú ítéletével kiszabott egy év hat hónap, 2010. május 19. napján foganatba vett szabadságvesztés büntetésből 2011. május 19. napján bocsátották feltételes szabadságra, büntetéséből, azt kitöltve 2012. május 18. napján szabadult volna.

A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint ennek alapján az indítványnak az az érvelése, amely a feltételes szabadságból történő kizárást a korábbi szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság időpontján keresztül teszi kérdésessé, valójában a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállást támadja, a tényállástól eltérő körülményre hivatkozik, ezért az a törvényben kizárt.

Megjegyezte továbbá, hogy a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos ítéleti rendelkezés a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szempontjából nem minősül törvénysértő büntetésnek, ezért nem felülvizsgálati ok.

A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint a jogerős határozatban megállapított tényállás alapján az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg a III. rendű terhelt bűnösségét, és a cselekményeinek minősítése is törvényes. Törvényesnek tekintette továbbá a Legfőbb Ügyészség az irányadó ítéleti tényállás alapján a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből történő kizárást is.

Mindezek alapján a Legfőbb Ügyészség indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatokat III. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn (Fk.BF.1442/2014.).

A III. rendű terhelt a Legfőbb Ügyészség indítványára tett írásbeli észrevételében továbbra is az ügyek egyesítésének elmaradását sérelmezte, és megismételte azon álláspontját, hogy az egyesítés mellőzése folytán a terhére rótt cselekmény jogi minősítése és a kiszabott büntetés törvénysértő. Kérte, hogy a Kúria rendeljen ki számára védőt, továbbá indítványozta, hogy a Kúria az ügyben tartson nyilvános ülést, melyre őt idézze meg.

A Kúria a megtámadott határozatot a Be. 423. § (4) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati indítványban meghatározott okok alapján vizsgálta felül.

A felülvizsgálati indítvány részben a törvényben kizárt, részben megalapozatlan.

A felülvizsgálati indítvány központi tartalma az, hogy az ügyben eljáró nyomozó hatóság, ügyész és a bíróság törvénysértően mellőzte a III. rendű terhelt ellen folyamatban lévő büntetőügyek egyesítését, ezáltal pedig sérültek a terhelt eljárási jogai, nevezetesen a bíróság törvényes vád hiányában járt el, törvénysértő a bűnösség megállapítása, a cselekmények jogi minősítése és a kiszabott büntetés. Az egyesítés elmaradására vezet vissza az indokolási kötelezettség elmulasztását, valamint azt is, hogy – megítélése szerint – az ügydöntő határozat rendelkező része és indokolása egymásnak ellentmond.

Ettől függetlenül sérelmezi a felülvizsgálati indítvány előterjesztője a feltételes szabadság kedvezményéből való kizárást kimondó ítéleti rendelkezést.

1. Az egyesítés elmaradása

A Be. 72. § (2) és (3) bekezdése szerint egyesíteni lehet azokat az ügyeket, amelyek együttes elbírálása az eljárás tárgyára vagy az eljárásban részt vevő személyekre tekintettel, illetve egyéb okból célszerű; ugyanakkor az ügyek egyesítését mellőzni kell, ha a terheltek nagy száma vagy egyéb ok a felelősségnek ugyanabban az eljárásban történő elbírálását jelentősen nehezítené.

A törvény – a külön meghatározott, és a jelen ügyben nem irányadó eseteket kivéve – az ügyek kötelező egyesítését nem írja elő. Több ügy egyesítése akkor lehet indokolt, ha az azokban szereplő elkövetők legalább részben azonosak, illetve, ha az azok alapját képező bűncselekmények összefüggenek.

A III. rendű terhelttel szemben a Kaposvári Városi Ügyészség az Fk.2158/2012/25/I. számú vádiratában a 2012. május 2-án és a 2012. május 13-án a V1. I. rendű és V2. II. rendű terheltekkel közösen megvalósított lopási cselekmény miatt emelt vádat, a vádirat 2012. december 4-én érkezett a Kaposvári Járásbíróságra.

E bíróságon akkor már folyamatban volt – a Kaposvári Városi Ügyészség által 2012. október 30. napján benyújtott B.1468/2012/28-II. számú vádirata alapján – a 7.B.692/2012. számú ügy, melyben a bíróság 2012. december 13-án és 2013. február 7-én tartott tárgyalást, ez utóbbin ítéletet hozott. Ennek az ügynek a tárgya a V2. és III. rendű terhelt 2012. április 26. és 2012. április 28. napján elkövetett lopási cselekmény volt.

Ezzel szemben a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozat alapjául szolgáló ügyben a Kaposvári Járásbíróság az első tárgyalást 2013. február 5. napján tartotta, ügydöntő határozatot pedig április 11. napján hozott.

A bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet 36. § (2) bekezdése szerint az egyesítés a korábban lajstromozott ügyirathoz történik.

Ez azt jelenti, hogy a Kaposvári Járásbíróságon a jelen felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozat alapjául szolgáló ügyhöz nem lehetett egyesíteni a Kaposvári Járásbíróság 7.B.692/2012. számú ügyét, mert:

- ez utóbbi ügy a bírósághoz előbb érkezett,
- és ez utóbbi ügyben a bíróság 2012. február 7-én, két nappal a jelen ügy első tárgyalási napját követően ügydöntő határozatot hozott.

Az egyesítés a bírósági ügyviteli szabályzat idézett rendelkezése alapján legfeljebb fordítva lett volna elképzelhető, tehát a 7.B.692/2012. számú ügyhöz lehetett volna egyesíteni a jelen, 14.Fk.766/2012. számú ügyet, ezt azonban nem tette lehetővé az a körülmény, hogy ez utóbbi ügyben I. rendű vádlottként fk. VI. szerepelt.

A fiatalok számára ugyanis külön eljárási szabályok vonatkoznak, és a Be. nem teszi lehetővé, hogy csak felnőttkorúakkal szemben folytatott eljáráshoz olyan ügyet egyesítsenek, amelyben fiatalok terheltek is szerepelnek. Ebben az esetben ugyanis az egyesítés folytán a korábban indult 7.B.692/2012. számú ügy tárgyalását - csak azért, mert az egyesítés folytán az ügyben már fiatalok terheltek is vannak - teljes egészében meg kellett volna ismételni, amely egy „betárgyalt”, tehát ügydöntő határozat meghozatalára megérlett ügy esetében éppen az ügyek ésszerű időn belüli elbírálására vonatkozó alapjogi követelménynek mondana ellent.

Egyébként pedig - mint arra a Legfőbb Ügyészség helytállóan rámutatott - az egyesítés elmaradása nem tekinthető olyan eljárási szabálysértésnek, amely miatt felülvizsgálati indítvány eredményesen előterjeszthető, mivel a Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontja, illetve a Be. 373. § (1) bekezdésének e pontban felhívott törvényhelyei között a Be. 72. §-a és a Be. 265. § (1) bekezdése nem szerepel.

Ami a párhuzamos nyomozások és vádemelések kérdését illeti, a nyomozás és a vádemelés körébe tartozó eljárási cselekmények törvényességének megítélésére a Kúriának - felülvizsgálati eljárás keretében - nincs hatásköre.

Az egyesítés elmaradására alapított felülvizsgálati indítvány tehát a törvényben kizárt.

2. A törvényes vád hiánya

A Be. 2. § (2) bekezdése szerint törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

Az ügyben a vádiratot a Kaposvári Járás (akkori elnevezése szerint Városi) Ügyészség fiatalok ügyésze nyújtotta be, figyelemmel arra, hogy a cselekmények egy részében fk. VI. terheltként szerepelt. A vádemelés ezért megfelelt a Be. 30. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésnek, továbbá

a vádemeléskor hatályban volt, a gyermek- és ifjúságvédelmi szakfeladatok ellátásáról szóló 9/2012. (II. 16.) LÜ utasítás előírásainak. A vádat tehát erre jogosult nyújtotta be a bűncselekmények elbírálására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Kaposvári Járásbírósághoz.

A vádirat tartalmazta a vád alá helyezett személyek azonosításához szükséges adatokat, pontosan leírta, hogy a megvádolt személyek milyen, a büntető törvénybe ütköző magatartást valósítottak meg, és tartalmazta az ügyészségnek a bírósági eljárás lefolytatására irányuló indítványát. A vádirat ezen felül megfelelt a Be. 217. § (3) bekezdésében foglaltaknak, így a vád törvényes volt.

Nem tartozik a törvényes vád fogalmi elemei közé, hogy a megvádolt személy ellen folyamatban lévő más büntetőeljárásra figyelemmel bírósági szakaszba tartozó ügyek egyesítését indítványozza.

Az az állítás pedig, miszerint a vádirat nem jelölte meg a bűncselekmény elkövetési magatartását és minősítését, további magyarázat nélkül is minden alapot nélkülöz; mint ahogyan az a terhelti okfejtés is, miszerint az egyesítés elmaradása kedvezőtlenebb büntetési tételkeret alkalmazását tette lehetővé.

A Kaposvári Városi Ügyészség a B.1468/2012/28-II. számú vádiratában a III. rendű terheltet 2 rendbeli, különös visszaesőként és társtettesként elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 316. § (2) bekezdésének c) és d) pontja szerint minősülő és büntetendő lopás vétségével; míg a Kaposvári Városi Ügyészség Fk.2158/2012/25/I. számú vádiratában további 2 rendbeli, különös visszaesőként és társtettesként elkövetett, az 1978. évi IV. törvény 316. § (2) bekezdésének c) és d) pontja szerint minősülő és büntetendő lopás vétségével, valamint a Btk. 316. § (4) bekezdésének b/1. pontja szerint minősülő és büntetendő lopás büntetével vádolta.

Az első vádiratban szereplő bűncselekmények miatt kiszabható halmazati büntetési tételkeret különös visszaesővel szemben az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdése alapján három évig terjedő szabadságvesztés; míg a második vádiratban szereplő bűncselekmények miatt a tételkeret négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztés.

Ez utóbbi - négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztés - lett volna irányadó akkor is, ha az ügyészség valamennyi cselekmény miatt egy vádiratban emelt volna vádat. A halmazati büntetési tételkeret adott esetben tehát nem kedvezőtlenebb a két vádemelés esetén, mintha egy vádirat készült volna; az abban való reménykedés ugyanis, hogy a terhelt összesen öt bűncselekménye miatt a kiszabásra kerülő halmazati büntetés enyhébb lenne, mint a két vádirat alapján elbírált és kiszabott két halmazati büntetés, felülvizsgálatot nyilvánvalóan nem alapozhat meg. Arra nincs alanyi joga az elkövetőnek, hogy valamennyi általa elkövetett bűncselekmény miatt egy vádiratot nyújtson be, és azokat a bíróság egy eljárásban bírálja el.

A törvényes vád hiányára alapított felülvizsgálati indítvány tehát nem megalapozott.

3. Az indokolási kötelezettség elmulasztása, valamint a rendelkező rész és az indokolás közötti ellentmondás

A Be. 373. § (1) bekezdésének III/a) és III/b) pontja alapján hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében

a) az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az

ítélet felülbírálatra alkalmatlan, vagy

b) az első fokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

A III. rendű terhelt, bár felülvizsgálati indítványában felhívta az idézett, és valódiságuk esetén felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló törvényhelyeket, mint arra a Legfőbb Ügyészség is rámutatott, az ezen okokra való hivatkozását semmivel nem támasztotta alá, nem is utalt arra, hogy az eljáró bíróságok milyen körben mulasztották volna el indokolási kötelezettségüket, illetve, hogy miben látja az ellentétet a határozatok rendelkező része és indokolása között.

Ezért az e felülvizsgálati okokra alapított indítvány alaptalan.

4. A bűnösség törvénysértő megállapítása, a cselekmények törvénysértő minősítése és ebből fakadóan a törvénysértő büntetés kiszabása

A Be. 416. § (1) bekezdésének a) és b) pontja szerint *felülvizsgálatnak van helye akkor, ha*

a) a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére, illetve a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor;

b) a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetve a büntetés végrehajtását a Btk. 86. § (1) bekezdésében foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

A terhelt, bár indítványában e két felülvizsgálati okot is felhívta, a Kúria felhívására sem egészítette ki felülvizsgálati indítványát, megindokolva, hogy bűnössége megállapítását miért tartja sérelmesnek, illetve miért tartja törvénysértőnek a cselekményei eljáró bíróságok általi minősítését.

Nem indokolta meg a III. rendű terhelt azt sem, hogy a kiszabott büntetést miért tartja törvénysértőnek, indítványa írásbeli kiegészítésében csupán azt sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok a feltételes szabadság kedvezményéből kizárták; és ezt a bíróságok által elkövetett számítási hibának tulajdonította.

Az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint feltételes szabadságra bocsátásnak akkor van helye, ha az elítélt a fogházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésének legalább kétharmad részét kitöltötte.

Az 1978. évi IV. törvény 48. § (1) bekezdése szerint a feltételes szabadság tartama azonos a szabadságvesztés hátralévő részével, de legalább egy év.

Ez utóbbi rendelkezés alapján, a Kaposvári Városi Bíróság 6.B.408/2009/23. számú, illetőleg a Somogy Megyei Bíróság

2.Bf.150/2010/4. számú ítéletével kiszabott egy év hat hónap börtön végrehajtása 2010. május 19-én kezdődött meg, a feltételes szabadságra bocsátására - fokozatváltás folytán - 2011. május 19. napján került sor, a feltételes szabadság tartama azonban - szemben a terhelt álláspontjával - nem 2011. november 18-án, hanem az egy éves szabályra figyelemmel 2011. május 18-án telt volna le eredményesen.

A III. rendű terhelt ezért a jelen felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatok alapjául szolgáló bűncselekmények elkövetésekor - 2012. május 2. és 2012. május 13. napján - még feltételes szabadság hatálya alatt állott.

Az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdésének a) pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, a végrehajtás befejezése előtt követett el. A feltételes szabadság tartama a végrehajtás része, mindaddig, amíg a feltételes szabadság le nem jár, a korábbi büntetés nem tekinthető végrehajtottnak. Ezért az eljáró bíróságok az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdésének a) pontjára alapítottan törvényesen zárták ki a III. rendű terheltet az újabb bűncselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés kapcsán a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből.

Mindemellett a Be. 416. § (4) bekezdésének c) pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha az állított törvénysértés különleges eljárás (Be. XXIX. Fejezet I-II. Cím) lefolytatásával orvosolható. A Be. 557. §-a lehetőséget ad a jogerős határozat feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezésének különleges eljárás keretében történő utólagos módosítására, emiatt felülvizsgálati eljárás le sem folytatható.

Megjegyzi a Kúria, hogy a III. rendű terhelt felülvizsgálati indítványa kiegészítésében foglalt azon érvelés, miszerint a felülvizsgálati eljárásban nemcsak a tényállás, hanem mindaz, ami a tényállás megállapításához vezetett, támadható, a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó rendelkezések téves értelmezésén alapul.

Mint ahogyan arra a Legfőbb Ügyészség is rámutatott, a Be. 423. § (1) bekezdése éppen azt mondja ki, hogy a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó; ezért a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható.

Mivel a felülvizsgálati indítvány a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti jogkérdéseket a tényállástól eltérő tényadatokon alapulóan teszi vitássá, törvényben kizárt a felülvizsgálati indítványnak a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott anyagi jogi törvénysértésre történő hivatkozása is.

A Kúria a megtámadott határozatot a Be. 423. § (5) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati indítványban fel nem hívott, de a 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt további esetleges eljárási szabálysértésekre tekintettel is felülvizsgálta. Ilyen eljárási szabálysértést azonban nem észlelt.

Ekként a Kúria - a Be. 424. §-a (1) bekezdése szerint tanácsülésen eljárva - a felülvizsgálati indítvány alapján - amely részben a törvényben kizártnak, részben pedig alaptalannak bizonyult - a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a Kúria - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2015. január 13.

Dr. Csere Katalin s. k. a tanács elnöke, Dr. Soós László s. k.
előadó bíró, Dr. Csák Zsolt s. k. bíró

A kiadmány hitelélül:

AIné írnok